

PAVOL JANÍK

Sonet

Tam, kde sa zrútiš, tam aj zotrváš.
Ticho ťa obstupujú živé tvory.
Na váhu polož všetko – všetko zväž,
kým smrť ťa chladným dychom nepokorí.

Prijmi ma, hlina, ako nádobu
na tvoje krištáľové spodné vody.
Tak ako som ťa prijal na obuv,
ty teraz prijmi toho, čo ťa schodil.

Potopa svetla všetko zaleje,
pramene náhle trblietavo kypia.
Ber ma jak čosi, čo tu proste je,

čo patrí ti, jak vode patrí ryba.
Jak vtáci rozprchli sa nádeje.
Už všetko mám, už iba hrob mi chýba.

http://pavoljanik.sk/periodika_2.html